U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **T. V. D.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. OAM-666/ZA-ZA05-HA08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2016, č. j. 41 Az 5/2015 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítal, že se žalovaný v rozhodnutí dostatečně nezabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Ochrana mu měla být udělena, neboť má na území České republiky dceru (nyní svěřenou do ústavní péče). Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný se případnou existencí důvodů pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany na straně žalobce zabýval dostatečně, a v souladu s právními předpisy i judikaturou Nejvyššího správního soudu poté ani jednu z forem ochrany neudělil.

[3] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že se soud nedostatečně vypořádal s otázkou udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Stěžovatelova dcera byla kvůli postoji její matky umístěna do ústavní péče a stěžovatel kvůli svému křehkému pobytovému oprávnění nemohl požádat, aby byla svěřena jemu. Pokud bude muset nyní vycestovat, nebude se v nejbližší době moci

do České republiky vrátit (je vyhoštěn a nemá dostatek finančních prostředků). Ve věci nejde pouze o práva stěžovatele, ale i o práva jeho nezletilé dcery, která nenese na porušení právních předpisů týkajících se stěžovatelova pobytu na území České republiky žádnou vinu. Vycestováním tak nutně musí dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte, čímž se však krajský soud nezabýval.

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatel explicitně netvrdí, v čem okolnosti jeho případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Svými námitkami brojí, stejně jako v žalobě, proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného a krajského soudu stran možnosti udělení doplňkové ochrany. Dále tvrdí, že je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že byť je rozsudek krajského soudu velice stroze odůvodněn (kvalita odůvodnění se pohybuje na samé hranici přezkoumatelnosti), je z něj zjevné, jak soud ve věci rozhodl a také to, že své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Soud vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně. Rozsudek tedy odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

[8] Dále stěžovatel namítá, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť má na území České republiky dceru. Případné vycestování je tak zásahem nejen do jeho života, ale i do života a práv jeho dítěte. Tento typ doplňkové ochrany byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 7 Azs 41/2010 - 69, či ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS). Stěžovatelovy námitky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Krajský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl.

[9] Konkrétně otázkou porušení mezinárodních závazků v případě vycestování neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, kde uvedl, že je třeba „*rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců")], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestovaní cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.*". Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „*obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.*"

[10] Při stanovení rozsahu povinností státu je přitom nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (srov. rozsudek ze dne ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, č. 2836/2013 Sb. NSS).

[11] To v nyní projednávané věci jak žalovaný, tak i krajský soud posoudili. Dospěli k závěru, že za situace, kdy stěžovatel s dcerou již několik let neudržuje žádný kontakt a kdy sám dopustil, aby se jeho pobyt na území stal nelegálním, není na jeho straně dána překážka vycestování, resp. důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu